

אבל אם נשתייר בחצי זית בשר ובחצי זית חלב, אין זורק את הדם.

ובעהלה, אפילו נשתייר בחצי זית בשר ובחצי זית חלב, זורק את הדם, מפני שכולה כלל.

וממשיכה הבריתה:

ובמנחה, אפילו בולה קיימת, לא יזרוק את הדם.

ותמהינן: מנהח ?! מי עבידתיה, כלומר, מה זריקתدم שייך במנחה ?

ומתרצין: אמר רב פפא: הבריתה מדברת במנחת נסכים הבאה עם הזבח, ואבד בשור הזבח והמנחה קיימת, ועל כך אומרת הבריתה: לא יזרוק את הדם בשביב המנחה שנשתירה, ואנינה נשתייר כזית בשר או כזית אימורים, כיון שאין המנחה מגוף הזבח.

מתניתין:

המשנה ממשיכה בדיני צירוף איסורים זה עם זה.

התרומה, תרומה גדולה הנינתה לכחן שתים ממאה, ותרומות מעשר⁽⁵⁶⁶⁾, שהלו נוטן לכחן אחד מעשרה מהמעשר שהוא קיבל, ותרומות מעשר⁽⁵⁶⁷⁾ של דמאי⁽⁵⁶⁸⁾ [פירות

567. בתמורה גדולה לא שייך דמאי, מפני שחכמים לא חיו להפריש תרומה גדולה מפירות הנгинן معם הארץ, לפי שעמי הארץ הקפירו לתורום תרומה גדולה. כאמור בסוכת סוטה [מח א].

568. התוס' يوم טוב במסכת ערלה [פרק ב]

הلك, אפילו אם זrk, לא נחשב הזריקה, ואין חיבור עלייו משום אכילת פיגול נותר וטמא. כמו שקיים לנו [מנהות כה ב]: כל הנתרן לטהורים חיברים עליו משום טמא, וכן לענין פיגול ונותר. ככלומר, רק על קרben שנעשה בו זריקה, חיברים עליו משום פגול נותר וטמא.

נמצא, שבעהלה ה策טרופת הבשר לאימוריין, גורמת לזריקה כשרה, ומילא לחיבוב על אכילת פגול נותר וטמא. ואילו בשלמים, לא מצטרפים והזריקה אינה כשרה, ועל כן, אין חיבוב על אכילת פגול נותר וטמא.

וממשיכה הגמרא: ומאן קתני לה, כדי מי נשנתה הבריתה ?

רבי יהושע היה, הסובר [זובחים קד א], שאין זורקין את הדם, אלא אם נשאר או כזית בשור לאכילת אדם, או כזית אימוריין להקטרה לאכילת מזבח, לפיכך, בשלמים אין זורק את הדם,

נאבל רבי אליעזר הסובר שזורקין את הדם, והקרבן כשר, אף אם לא נשאר כזית בשור, יסביר, שוגם בשלמים, על אף שלא מצטרף הבשר לאימוריין, חייב על פגול נותר וטמא, כי הזרקה כשרה בכל אופן].

דתנית, כמו שניתנו: רבי יהושע אומר: כל הזרחים שבתורה שנשתיר מהן כזית בשור ובזיות [או בזיות]⁽⁵⁶⁵⁾ חלב, זורק את הדם.

בסוגינו, שוב לא צריך לחלק בין פיגול למחשבת פיגול.

565. כן הידסא בכמה מקומות בש"ס.

566. תרומות מעשר נקראת תרומה, כמו שאמרו התורה [במדבר יז] "והורימות ממנו תרומת ה' מעשר מן המעשר".